

Bet. o. Forsl. t. Finanslov for 1911—12. § 21.

pleje under Anstalternes Tilsyn, skal man hoslagt tilstille det ærede Udvalg Afskrifter af tvende fra den Kellerske Aandssvageanstalt i Brejning og fra Aandssvageanstalten Gl. Bakkehus-Ebberødgaard indhentede Erklæringer.

P. M. V.

V. AAGESEN.

H. Lehmann,
Fm.

Til Folketingets Finansudvalg.

Bilag I.

I Anledning af det høje Ministeriums Begæring i Skrivelse af 22. d. M. (A. M. 3020) om til Brug for Folketingets Finansudvalg at faa tilstillet en Redegørelse for Erfaringerne med Hensyn til aandssvages Anbringelse i Familiepleje under Anstaltens Tilsyn tillader Bestyrelsen sig, næst at henvise til de Bemærkninger, der i saa Henseende indeholdtes i Skrivelse herfra af 18. December f. A., at henholde sig til en fra Anstaltens Overlæge Professor Keller efter Bestyrelsens Anmodning nu afgiven Erklæring om denne Sag saalydende:

„Den kontrolerede Familiepleje indenfor Aandssvagevæsenets Ramme har, siden den første Gang etableredes med Statens Bistand i 1879, udviklet sig jævnt og solidt saaledes, at den nu indtager en fra alle Sider anerkendt, med de andre Led af Aandssvageforsorgen, ogsaa retslig, ligestillet Foranstaltning. Den omfatter for den Kellerske Anstalts Vedkommende for Tiden 96 Personer, hvoraf — af nærliggende Grunde — den langt overvejende Del er Mænd. Den ventes, om de dertil fornødne Midler bevilges med 1,000 Kr. paa Finansloven, forøget med 10 Pladser til næste Aar.

Det er, som det vil ses, en begrænset Vækst.

Dette hænger sammen med Familieplejens egentlige Væsen. Den maa vokse langsomt. Hvad enten man vælger den Form for Familiepleje, som nu er begyndt for Middelfart Sindssygeanstalts Vedkommende: at anbringe de aandssvage i Anstaltens umiddelbare Nærhed hos private Folk, eller som ved Vordingborg Sindssygeanstalt: hos gifte Opsynsfolk paa Anstaltens Grund, eller endelig den Form, som Aarhus Sindssygeanstalt paatænker at iværksætte: at sprede dem ud i stor Afstand fra Anstalten hos private Folk, som stilles under et lokalt Tilsyn — og Aandssvagevæsenet benytter alle 3 Former —, dette staar fast, at Familieplejen kun har sin Berettigelse for visse Former af aandssvage: rolige, ufarlige, arbejdsføre Mænd — i sjældnere Tilfælde Kvinder — og fremdeles lettere Former af ikke arbejdsføre Asylister, der forsvarligt kunne plejes hjemme, naar det ubemidlede Hjem faar den fornødne, økonomiske Støtte og stilles under det ønskelige Tilsyn.

Det bliver altid kun en mindre Del af de aandssvage, som saaledes kan anbringes udenfor Anstalten — den langt overvejende Del behøver selve Anstaltsbehandling.

Erfaringen har dernæst vist, at maa en Anstalt uden Familiepleje med Rette betegnes som en mangelfuldt udviklet Organisme, maa Familiepleje uden Anstalt betragtes som et Fejlgreb. Anstalten maa være det Centrum, hvorfra Anbringelsen sker, som fører det fuldstændige eller i alt Fald overordnede Tilsyn, og hvortil paagældende, med kortere eller længere Varsel, vender tilbage, naar hans egen Tilstand eller Plejestedets Forhold gør det ønskeligt.

Det maa erkendes, at et hyppigere Inspektionsbesøg end det, der nu ydes, maa betegnes som en ønskelig Fremtidsforanstaltning. Familieplejen er endnu ikke stor nok til, økonomisk set, at kunne bære sin specielle tilsynshavende, hvis Tid og Interesse udelukkende optages af denne Opgave, saaledes at han ikke blot er den en a to Gange aarlig ventede „Kontrolør“, men at han kommer som den jævnlig mødende, ogsaa raadgivende Ven.

Det kan med Rette ventes, at Familieplejen kunde tage en raskere Udvikling, om een Mand gjorde sig denne Gren af Aandssvageforsorgen til Specialitet, men det maa paa den anden Side ikke glemmes, at Erfaringen har lært, at en talrig og ud-